

170. ÍRÁS

A MENNYORSZÁG

MÁRCIUS 11-én, szombat délután mondta el Jézus az utolsó beszédét Pellában. Ez a nyilvános segédkezésének emlékezetes beszédei közé tartozott, mely a mennyország teljes körű és kimerítő tárgyalását jelentette. Jézus tisztában volt az apostolok és a tanítványok elméjében uralkodó zavarral a „mennyország” és az „Isten országa” fogalom jelentéstartalmát és jelentőségét illetően, mely fogalmakat az alászállási küldetésének felcserélhető megjelöléseiként alkalmazott. Bár magának a *menny*-ország kifejezésnek elégségesnek kellett volna lennie ahhoz, hogy minden vonatkozásban elkülönülést jelentsen a *földi* országoktól és ideigvaló kormányoktól, de mégsem volt az. A világi király eszméje túlságosan is mélyen gyökerezett a zsidó elmében, semhogy egyetlen nemzedék alatt ki lehetett volna szorítani onnan. Ezért Jézus először nem helyezkedett szembe nyíltan az országról alkotott és régóta kedvelt eme fogalommal.

² Ezen a szombat délutánon a Mester megpróbálta tisztázni a mennyországról szóló tanítást; minden nézőpontból vizsgálta a tárgyat és megkísérelt rávilágítani arra a sok különféle értelmére, melyekben a fogalmat használták. E beszámolóban úgy közöljük e beszédet, hogy kiegészítjük számos olyan állítással, melyeket Jézus korábbi alkalmakor tett és hozzáteszünk néhány olyan megjegyzést is, melyek csak az apostolok előtt hangoztak el az ugyanezen a napon folytatott esti viták során. Néhány olyan megjegyzést is teszünk, melyek a későbbi keresztény egyházhoz köthetően az országra vonatkozó eszme fejlődésével kapcsolatosak.

1. A MENNYORSZÁGGAL KAPCSOLATOS FELFOGÁSOK

¹ Jézus beszédének ismertetése során meg kell említenünk, hogy a héber írásokban több helyen is szerepel az mennyország kettős fogalma. A látnokok az Isten országát úgy mutatták be, mint:

² 1. Jelenlegi valóságot; és mint

³ ¶ 2. Jövöbéli reményt — amikor az ország a maga teljességében megvalósul a Messiás megjelenését követően. Ez a Keresztelő János által tanított ország-felfogás.

⁴ Jézus és az apostolok már a kezdetektől fogva tanították mindkét felfogást. Volt két másik eszme is az országról, melyeket nem szabad figyelmen kívül hagyni:

⁵ ¶ 3. Az a későbbi felfogás, mely egy természetfeletti eredetű és csodákkal beköszöntő, világméretű és tapasztalás-meghaladó országot takar.

⁶ ¶ 4. Egy olyan isteni ország létrehozásáról szóló perzsa tanítások, mely a jónak a rossz feletti győzelme elérését jelenti a világ végén.

⁷ ¶ Épp Jézusnak a földre érkezése előtt, a zsidók az országgal kapcsolatos mindezen eszméiket összekeverték és összevegyítették abba a látomásszerű felfogásba, hogy az eljövendő Messiás elhozza a zsidó diadal korszakát, az Isten legfelsőbb uralmának örökkévaló korszakát a földön, az új világot, azt az időszakot, melyben az egész emberiség Jahvét fogja imádni. Azzal, hogy Jézus úgy döntött, hogy felhasználja a mennyországról alkotott eme fogalmat, azt választotta, hogy a magáévá teszi mind a zsidó, mind a perzsa vidékek leglényegesebb és legmagasabb rendű örökségét.

⁸ A keresztény kor évszázadai alatt értelmezett és félreértelmezett mennyországgal kapcsolatos eszmék négy különböző csoportba sorolhatók:

⁹ 1. A zsidók felfogása.

¹⁰ 2. A perzsák felfogása.

¹¹ 3. Jézus személyes-tapasztalási felfogása — „a mennyország bennetek van.”

¹² 4. Azon összetett és zavaros felfogások, melyeket a kereszténység alapítói és terjesztői próbáltak a világra erőltetni.

¹³ ¶ Úgy tűnik, hogy bár a különböző időszakokban és más és más körülmények között Jézus számos fogalmat adott közre a nyilvános tanításaiban az „országról”, az apostolainak mindig azt tanította, hogy az ország magába foglalja az embernek a földi társaival és a mennyei Atyával kapcsolatos személyes élményét. Az országra vonatkozóan az utolsó kijelentése mindig az volt, hogy „Az ország bennetek van.”

¹⁴ A „mennyország” kifejezés jelentésével kapcsolatos évszázados fogalomzavart három tényező váltotta ki:

¹⁵ 1. Az „ország” eszméjének nyomon követéséből fakadó zavar, amint e fogalom a különböző fejlődési szakaszokon átesett annak révén, hogy Jézus és az apostolok alakították azt.

¹⁶ 2. Az a zavar, mely elkerülhetetlenül együtt járt azal, hogy a korai kereszténység átültette azt zsidó talajból nem-zsidó talajba.

¹⁷ 3. Azzal a ténnyel eredendően együtt járó zavar, hogy a kereszténység olyan vallássá vált, mely Jézus személyének központi eszméje köré szerveződött; az országról szóló evangélium egyre inkább a *róla* szóló vallássá lett.

2. JÉZUS FELFOGÁSA AZ ORSZÁGRÓL

¹ A Mester világossá tette, hogy a mennyországnak az Isten atyasága igazságának és az emberek közötti testvériség kölcsönösen összefüggő tényének kettős fogalmával kell kezdődnie és abban kell összpontosulnia. Egy ilyen tanítás elfogadása, Jézus kijelentése szerint, felszabadítja az embert az állati félelem korszaknyi hosszúságú rabszolgaságából és egyúttal az emberi létet is gazdagítja a szellemi szabadság új életének következő adományaival:

² 1. Új bátorság és nagyobb szellemi erő birtoklása. Az országról szóló evangélium rendeltetése az volt, hogy felszabadítsa az embert és arra ösztönözze, hogy merjen reménykedni az örök életben.

³ ¶ 2. Az evangélium új bizodalom és igaz vigasz üzenetét hordozta minden ember számára, még a szegények számára is.

⁴ ¶ 3. Önmagában is az erkölcsi értékek új mércéje, egy új erkölcstani mérőrúd volt, mellyel az emberi viselkedés mérhető. Az emberi társadalom abból eredő új rendjének eszményképét ábrázolta.

⁵ ¶ 4. A szellemi felsőbbrendűségét tanította az anyaghoz képest; dicsőítette a szellemi valóságokat és magasztalta az emberfeletti eszményképeket.

⁶ ¶ 5. Ez az új evangélium úgy emelte ki a szellemi előrehaladást, mint az élet igazi célját. Az emberi élet új erkölcsi értékkel és isteni méltósággal ruházódott fel.

⁷ ¶ 6. Jézus azt tanította, hogy az örök valóságok alkotják az igaz földi törekvés eredményét (jutalmát). Az ember halandói léte a földön egy nemes végzet felismerésének eredményeképpen új jelentéstartalmakkal telítődött.

⁸ ¶ 7. Az új evangélium megerősítette, hogy az emberi üdvözülés nem más, mint egy nagy távlatú isteni szándék kinyilatkoztatása, mely cél elérésére és megvalósítására az Isten üdvözült fiai végtelen szolgálatának jövőbeli kiteljesedésében kerül sor.

⁹ ¶ E tanítások fedik le a Jézus által az országról közreadott, kibővített felfogást. E nagyszerű fogalom nemigen foglaltatott benne Keresztelő János kezdetleges és zavaros ország-tanításaiban.

¹⁰ Az apostolok nem voltak képesek felfogni a Mester országgal kapcsolatos kijelentéseinek valódi jelentését. Jézus tanításainak későbbi eltorzítása, amint annak példái az Újszövetségben megjelennek, azért történt meg, mert az evangéliumi írókat befolyásolta az a meggyőződés, hogy Jézus akkoriban csak rövid időre van távol a világtól; hogy hamarosan visszatér megteremteni az országot hatalomban és dicsőségben — ez éppen olyan eszme volt, amilyenben akkor hittek, amikor még velük volt a

húsvér testben. Jézus azonban nem kapcsolta össze az ország megalapítását az ő e világba való visszatérésével. Az, hogy évszázadok múltak el úgy, hogy semmi jele az „Új Korszak” beköszöntének, semmiképpen nincs ellentmondásban Jézus tanításával.

¹¹ Az e beszédben megtestesülő nagyszerű törekvést az a kísérlet képezte, hogy a mennyország fogalmát átalakítsa az Isten akarata megcselekedése felfogásának eszményképévé. A Mester már régóta tanította a követőit úgy imádkozni, hogy „Jöjjön el a te országod; a te akaratod legyen meg”; és ez alkalommal őszintén arra törekedett, hogy rávegye őket arra, hogy hagyják el az *Isten országának* fogalmát a nagyobb gyakorlati értékkel bíró megfelelőjéért, az *Isten akaratáért*. De nem járt sikerrel.

¹² Jézus azt szerette volna, hogy az ország, a király és az alattvalók fogalmát cseréljék le a mennyei család, a mennyei Atya, és az Isten ama felszabadított fiainak fogalmára, akik örömteli és önkéntes szolgálatot végeznek az embertársaikért, és magasztosan és felvilágosultan imádják az Atya Istent.

¹³ Eddig az apostolok kettős nézőponttal rendelkeztek az országról; úgy tekintették, mint:

¹⁴ 1. Személyes tapasztalás dolgát, mely már az igaz hívek szívében jelen van, és

¹⁵ 2. Faji vagy világi jelenségek kérdését; hogy az ország a jövőben lesz, valami olyan lesz, amit várni kell.

¹⁶ ¶ Úgy tekintettek az emberek szívében beköszöntő országra, mint amely fokozatos fejlődés eredménye, amely úgy működik, mint az élesztő a tésztaiban, és úgy növekszik, mint a mustármag. Azt hitték, hogy a faji vagy világi értelemben vett ország eljövetele hirtelen és látványos esemény lesz. Jézus folyvást azt magyarázta nekik, hogy a mennyország az ő személyes tapasztalásuk a szellemi élet felsőbb minőségeinek megértésében; hogy a szellem-tapasztalás eme valóságai fokozatosan átalakulnak az isteni bizonyosság és az örökkévaló nagyszerűség új és felsőbb szintjeivé.

¹⁷ Ezen a délutánon a Mester az ország kettős természetének új fogalmát világosan megtanította annyiban, hogy bemutatta a következő két szakaszt:

¹⁸ „Az első. Az Isten országa e világban, a legfőbb vágy az Isten akaratának megcselekedésére, az ember önzetlen szeretete, mely megtermi a fejlettebb erkölcstani és erkölcsös viselkedés jó gyümölcseit.

¹⁹ A második. Az Isten országa a mennyben, a halandó hívők célja, az az állapot, amelyben az Isten iránti szeretet tökéletes, és amelyben az Isten akaratát isteniben cselekszik meg.”

²⁰ Jézus azt tanította, hogy hit révén a hívő *most* jut be az országba. A különféle beszédeiben azt tanította, hogy

két lényeges dolog szükséges az országba hiten keresztül való belépéshez:

²¹ ¶ 1. *Hit, őszinteség.* Kisgyermekként jönni, ajándékként fogadni a fiú elismerés adományát; kérdés nélkül és az Atya bölcsességében való teljes bizodalommal és igaz bizalommal alávetni magunkat az Atya akarata megcselekedésének; elfogultságtól és előítéllettől mentesen jönni az országba; az el nem rontott gyermek módjára nyitottnak és tanulásra késznek lenni.

²² ¶ 2. *Igazságvágy.* Az igazságosság iránti szomj, szemléletváltás, ama készítés magunkévá tétele, hogy olyanok legyünk, mint az Isten és megtaláljuk Istent.

²³ Jézus tanítása szerint a bűn nem valamiféle sérült természetű gyermek, hanem az engedetlen akarat uralta értelmelméjű utód. A bűn vonatkozásában azt tanította, hogy az Isten már megbocsátott; hogy az ilyen megbocsátást a társainknak való megbocsátással tesszük személyesen is megtapasztalhatóvá. A hűség testbeni testvérednek való megbocsátással teremted meg a képességet a saját lelkedben arra, hogy a saját helytelen tetteidért való isteni megbocsátás valóságát befogadd.

²⁴ Amikor János apostol elkezdte megírni Jézus életének és tanításainak történetét, a korai keresztények már oly sok problémába ütköztek az Isten-országa eszmével, mint az üldöztetésük előidézőjével kapcsolatban, hogy erősen mellőzték a fogalom használatát. János sok szót ejt az „örök életről”. Jézus gyakorta beszélt úgy arról, mint az „élet országáról”. Gyakran utalt arra is, hogy „az Isten országa bennetek van”. Egy alkalommal úgy beszélt az ilyen tapasztalásról, mint „családi közösségről az Atya Istennel”. Jézus sok fogalommal próbálta meg lecserélni az országot, de sohasem járt sikerrel. Egyebek mellett használta ezeket is: az Isten családja, az Atya akarata, az Isten barátai, a hívek közössége, az emberek testvérisége, az Atya nyája, az Isten gyermekei, a hűek közössége, az Atya szolgálata, és az Isten felszabadított fiai.

²⁵ De az ország eszméjének használatát nem tudta elkerülni. Több mint ötven évvel később, csak miután a római seregek elpusztították Jeruzsálemet, került sor arra, hogy az ország e felfogásának az örök élet tiszteletévé való átalakulása megkezdődjön, akkor, amikor annak társadalmi és intézményi vonatkozásait a gyorsan terjeszkedő és formálódó keresztény egyház átvette.

3. AZ IGAZSÁGOSSÁGGAL KAPCSOLATBAN

¹ Jézus mindig is próbálta jól megértetni az apostolaival és tanítványaival azt, hogy hit révén olyan igazságosságra kell szert tenniük, mely meghaladja ama rabszolgai tettek igazságosságát, melyekkel némely írástudó és farizeus oly nagyra volt a világ előtt.

² Bár Jézus azt tanította, hogy a hit, az egyszerű, gyermeki hit a kulcs az ország kapujához, azt is tanította, hogy miután a hívő gyermek belépett a kapun, ott vannak az igazságosság egyre feljebb vivő lépcsőfokai, melyeken minden hívő gyermeknek fel kell mennie annak érdekében, hogy az Isten erős fiai teljes szellemi képességeinek eléréséig növekedjenek.

³ Az Isten megbocsátása *elfogadásának* eljárását vizsgálva nyilatkoztatik ki az ország igazságosságának elérése. A hit a belépti díj az Isten családjába; de a megbocsátás az Isten azon cselekedete, mely a hitedet mint belépti díjat elfogadja. És az Isten megbocsátásának az ország híve által való elfogadása egy meghatározott és tényleges tapasztalást foglal magában és a következő négy lépésből, a belső igazságosság országbeli lépéseiből áll:

⁴ 1. Az Isten megbocsátása az ember számára éppen olyan mértékben válik ténylegesen is elérhetővé és személyesen is megtapasztalhatóvá, amilyen mértékben az ember megbocsát a társainak.

⁵ 2. Az ember nem bocsát meg igazán a társainak, ha csak nem szereti őket úgy, mint saját magát.

⁶ 3. Ezért a szomszédodat magadként szeretni, ez *maga* a legmagasabb rendű erkölcsstan.

⁷ 4. Az erkölcsös viselkedés, az igaz pártatlanság ekkor válik az ilyen szeretet természetes eredményévé.

⁸ ¶ Ezért nyilvánvaló, hogy az ország igaz és benső vállalása biztosan és egyre növekvő mértékben megmutatkozik a gyakorlatban, a társadalmi szolgálatban. Jézus élő vallást tanított, mely arra kötelezi a híveit, hogy szeretetteljes szolgálat végzéséhez fogjanak. Jézus azonban nem tette az erkölcsstant a vallás helyébe. Azt tanította, hogy a vallás az ok és az erkölcsstan az eredmény.

⁹ Bármely tett igazságos voltát annak szándékával kell mérni; a jó legmagasabb rendű formái ezért nem tudatosak. Jézus soha nem foglalkozott az erkölcsökkel vagy az erkölcsstannal, mint olyannal. Teljes mértékben az Atya Istennel való azon befelé irányuló és szellemi közösséggel tördött, mely oly biztosan és közvetlenül mutatkozik meg az ember iránti külső és szeretetteljes szolgálatként. Azt tanította, hogy az ország vállalása olyan igaz személyes tapasztalás, melyet senki sem tarthat meg magának; hogy annak tudata, hogy valaki a hívek családjának tagja, elkerülhetetlenül elvezet a családi viselkedés szabályainak gyakorlásához, az ember fivéreinek és nővéreinek szolgálatához a testvériség erősítésének és kiterjesztésének érdekében megtett erőfeszítések által.

¹⁰ Az ország vállalása személyes, egyedi; a gyümölcssei, az eredményei családiak, társadalmiak. Jézus soha nem mulasztotta el kiemelni az egyed szentségét, szemben a közösséggel. De azt is elismerte, hogy az ember önzetlen

szolgálat révén fejleszti a jellemét; hogy az ember az erkölcsi természetét a társaival való szeretetteljes kapcsolataiban bontakoztatja ki.

¹¹ Azzal, hogy azt tanította, hogy az ország belül van, azzal, hogy felmagasztalta az egyént, Jézus halálos csapást mért a régi társadalomra annyiban, hogy megnyitotta az igaz társadalmi igazságosság új megítéltetési időszakát. Ezt az új társadalmi rendet a világ kevéssé ismerte, mert a világ nem volt hajlandó a gyakorlatban is alkalmazni a mennyországról szóló evangélium alapelveit. És amikor a szellemi kiválóság ezen országa beköszönt a földön, nem pusztán fejlettebb társadalmi és anyagi viszonyok közepette fog megmutatkozni, hanem inkább azon magasabb rendű és gazdagabb szellemi értékek dicsőségeiben, melyek a fejlett emberi kapcsolatok és a fejlődő szellem eredményeinek közelgő korszakára jellemzők.

4. JÉZUS TANÍTÁSA AZ ORSZÁGRÓL

¹ Jézus sohasem adott pontos meghatározást az országra. Egyszer az ország egyik szakaszát taglalta, más alkalommal meg az Istennek az emberek szívében lévő uralmát jelentő testvériség egy más vetületéről szólt. E szombat délutáni beszéd során Jézus az országnak nem kevesebb mint öt szakaszáról, illetőleg időszakáról beszélt, és ezek a következők voltak:

² 1. Az egyes hívőnek az Atya Istennel való közösség szellemi életének személyes és bensőséges megélése.

³ ¶ 2. Az evangéliumban hívők gyarapodó testvérisége, a magasabb szintű erkölcsöknek és a meglevenített erkölcsstannak azon társadalmi szempontjai, melyek annak következményei, hogy az Isten szelleme az egyes hívők szívében uralkodik.

⁴ ¶ 3. A láthatatlan szellemi lények halandó-feletti testvérisége, mely a földön és a mennyben érvényesül, az Isten emberfeletti országa.

⁵ ¶ 4. Az Isten akarata tökéletesebb teljesítésének távlata, elmozdulás egy új társadalmi rend hajnala felé a fejlettebb szellemi élettel összefüggésben — az ember következő korszaka.

⁶ ¶ 5. Az ország a maga teljességében, a fény és élet jövőbeli szellemi korszaka a földön.

⁷ ¶ Ennek okáért kell mindig megvizsgálunk a Mester tanítását annak érdekében, hogy megbizonyosodjunk afelől, hogy ezen öt szakasz közül melyikre utalhat, amikor a mennyország fogalmát használja. E folyamat révén, ahogy az emberi akaratot fokozatosan átalakítja és ezzel befolyásolva az emberi döntéseket is, Mihály és társai hasonlóképpen fokozatosan, de biztosan megváltoztatják az emberi evolúció teljes menetét társadalmi és egyéb téren is.

⁸ A Mester ez alkalommal a következő öt pontra helyezte a hangsúlyt, melyek az országról szóló evangélium legfőbb sajátságait képviselik:

⁹ 1. Az egyén elsődlegessége.

¹⁰ 2. A saját akarat, mint az emberi tapasztalás meghatározó tényezője.

¹¹ 3. Az Atya Istennel való szellemi közösség.

¹² 4. Az ember szeretetteljes szolgálatából eredő legmagasabb szintű megelégedettségek.

¹³ 5. A szelleminek az anyagit meghaladó volta az emberi személyiségben.

¹⁴ ¶ E világ sohasem próbálta ki komolyan, őszintén vagy nyíltan a mennyországról szóló jézusi tantétel lendületes eszméit és isteni eszményképeit. De ne szegje kedveteket az ország eszméjének látszólag lassú urantiai fejlődése. Emlékezzetek, hogy a fokozatos evolúció rendje hirtelen és váratlan időszakos változásoknak van kitéve mind az anyagi, mind a szellemi világokban. Jézusnak a megtestesült Fiúként való alászállása épp ilyen különös és váratlan esemény volt a világ szellemi életében. És ne kövessétek el azt a végzetes hibát se, hogy amikor az ország korszak-megnyilatkozását várjátok, nem teremtitek meg azt a saját lelketekben.

¹⁵ Bár Jézus az ország egy jövőbeli állapotára utalt és számos alkalommal bizalmasan tudatta azt is, hogy egy ilyen esemény esetleg valamilyen világméretű válsághelyzetben jelenik meg; és bár több alkalommal ugyancsak határozottan megígérte, hogy valamikor majd visszatér az Urantiára, fel kell jegyeznünk, hogy e két eszmét sohasem kapcsolta össze határozottan. Az ország egy új kinyilatkoztatását ígérte a földön és a valamikori jövőben; megígérte azt is, hogy valamikor majd személyesen is visszajön e világra; de azt nem mondta, hogy e két eseményre egyszerre kerül sor. Mindabból, amit tudunk, ezek az ígéretek vagy ugyanazon eseményre utalnak, vagy nem.

¹⁶ Az apostolai és tanítványai felettébb bizonyosan összekapcsolták e két tanítást. Amikor az ország nem jelent meg úgy, ahogy azt elképzelték, felidézve a Mesternek az eljövendő országgal kapcsolatos tanítását és emlékezve azon ígéreterre, hogy eljön újra, arra a következtetésre jutottak, hogy ezek az ígéretek ugyanazon eseményre utalnak; és ezért abban a reményben éltek, hogy az ő rövidesen elkövetkező második eljövetele az országnak a maga teljességében történő, erőben és dicsőségben való megteremtését hozza magával. És így az egymást követő hívő nemzedékek ugyanazon ösztönző, ámde beteljesületlen reményt táplálva éltek a földön.

5. AZ ORSZÁGRÓL ALKOTOTT KÉSŐBBI ESZMÉK

¹ Miután összefoglaltuk Jézusnak a mennyországról szóló tanításait, engedélyünk van arra, hogy közreadjunk bizonyos későbbi eszméket, melyek az ország felfogásához kötődtek és hogy az eljövendő korszakban megmutatkozó országról látnoki előrejelzést tegyünk.

² Végig a keresztény hitterjesztés első századaiban a mennyország eszméjét felettebb befolyásolták a görög eszményelvűség akkoriban sebesen terjedő nézetei, a természetesnek, mint a szellemi árnyékának eszméje — és a múlandónak, mint az örökkévaló idő-árnyékának eszméje.

³ Ám a nagy lépésre, mely a jézusi tanításoknak a zsidó talajból a nem-zsidó talajba való átültetését jelezte, akkor került sor, amikor az ország Messiásából az egyház Megváltója lett, egy olyan vallási és társadalmi szerveződés, mely Pál és követői tevékenységeiből nőtt ki és amely Jézus tanításain alapult, de amelyet kiegészítettek Filó eszméi és a jóról és a rosszról alkotott perzsa tantételek is.

⁴ A Jézussal kapcsolatos eszméket és eszményképeket, melyek az ország evangéliumára vonatkozó tanításokban testesültek meg, az emberek kis híján nem ismerték meg, mert Jézus követői fokozatosan elferdítették az ő kijelentéseit. A Mesternek az országgal kapcsolatos felfogását két nagy irányzat erőteljesen módosította:

⁵ 1. A zsidó hívek őt továbbra is a *Messiásnak* tekintették. Azt hitték, hogy nagyon rövid időn belül visszatérve, Jézus ténylegesen is megteremti a világméretű és többé-kevésbé anyagi országot.

⁶ ¶ 2. A nem-zsidó keresztények már nagyon korán kezdték elfogadni Pál tantételeit, melyek egyre inkább azon általános meggyőződéshez vezettek, hogy Jézus az egyház gyermekeinek *Megváltója*, az új és intézményi örököse az ország tisztán szellemi testvérisége korábbi felfogásának.

⁷ ¶ Az egyház, mint az ország társadalmi velejárója, teljes mértékben természetes és még kívánatos is lett volna. Az egyház rossz volta nem annak létezésében, hanem inkább abban rejlik, hogy csaknem teljesen kiszorította az országgal kapcsolatos jézusi felfogást. Pál intézményesített egyháza a Jézus által hirdetett mennyország tulajdonképpen helyettesítője lett.

⁸ De ne kételkedjetez abban, hogy ugyanez a mennyország, melyről a Mester azt tanította, hogy a hívő ember szívében létezik, hirdettetik majd még e keresztény egyháznak is, éppen úgy, ahogy minden más vallásnak, emberfajtának és nemzetnek is a földön — még minden egyénnek is.

⁹ A jézusi tanítás szerinti ország, az egyéni igazságosság szellemi eszményképe és az embernek az Istennel való

isteni közösségének felfogása fokozatosan elmerült abban a ködös elképzelésben, mely szerint Jézus személye a Megváltó-Teremtő és ő a közösségiesített vallási csoport szellemi feje. Ezzel egy hivatalos és intézményes egyház lett a helyettesítője az ország egyedileg szellem vezette testvériségének.

¹⁰ Az egyház elkerülhetetlen és hasznos *társadalmi* eredménye volt Jézus életének és tanításainak; a dolog szomorú voltát az jelentette, hogy az országgal kapcsolatos tanításokra adott eme társadalmi válasz olyannyira teljesen felváltotta a valódi ország ama szellemi felfogását, amelyet Jézus tanított és megélt.

¹¹ A zsidók számára az ország az izraelita *közösséget* jelentette; a nem-zsidók számára a keresztény *egyház* lett. Jézus számára az ország azon *egyének* összességét jelentette, akik megvallották hitüket az Isten atyaságában, s ezáltal kijelentették azon őszinte odaadásukat, hogy megcselekszik az Isten akarátát, s ezzel tagjaivá válnak az emberek szellemi testvériségének.

¹² A Mester teljes mértékben felismerte, hogy az országról szóló evangélium terjedésének eredményeként bizonyos társadalmi eredmények meg fognak jelenni a világban; de az volt a szándéka, hogy minden ilyen kívánatos társadalmi megnyilvánulás az egyes hívek eme benső személyes tapasztalásának, a minden ilyen hívőben ott lakozó és őt megélnéző isteni szellemmel való eme tisztán szellemi társaságnak és közösségnek az öntudatlan és elkerülhetetlen velejáróiként, illetőleg természetes gyümölcséiként jelenjen meg.

¹³ Jézus látta előre, hogy egy társadalmi szervezet, illetőleg egyház fogja követni az igaz szellemi ország kialakulását, és ez az oka annak, hogy sohasem ellenezte, hogy az apostolok János keresztelési szertartását gyakorolják. Ő azt tanította, hogy az igazságszerető lélek, az, aki vágyik és szomjazik az igazságosságra, Istenre, hit révén bejuthat a szellemi országba; ugyanakkor az apostolok azt tanították, hogy az ilyen hívő a keresztelés külsőséges szertartásos szokásának elvégzése által vétetik fel a tanítványok társadalmi szervezetébe.

¹⁴ Amikor Jézus közvetlen követői felismerték részbeni tévedésüket, miszerint nem fogták fel a szellemnek az egyéni hívő feletti uralma és a számára végzett útmutatása révén az emberek szívében megteremtendő országgal kapcsolatos jézusi eszményképet, hozzáfogtak, hogy megmentsék a tanítását attól, hogy teljesen elvesszen, mégpedig azáltal, hogy a Mesternek az országra vonatkozó eszményképét lecserélték egy látható társadalmi szervezet, a keresztény egyház fokozatos megteremtésére. És amikor e helyettesítési programmal végeztek, annak érdekében, hogy megőrizték a Mester tanításának az ország tényével

kapcsolatos következetességét és gondoskodjanak is annak elismertetéséről, elkezdtek az országot kitolni a jövőbe. Az egyház, már a biztos megalapozásával egy időben azt kezdte tanítani, hogy az országnak valójában a keresztény korszak betetőzésekor, Krisztus második eljövetelkor kell megjelennie.

¹⁵ Így lett az ország egy korszakfelfogás, egy jövőbeli látogatás eszméje, a Fenséges szentjei végső megváltásának eszményképe. A korai keresztények (és túlságosan sok későbbi keresztény is) általánosan szem elől veszítették az országról szóló jézusi tanításban megtestesülő Atya-és-fiú eszmét, miközben ennek helyébe az egyház jól szervezett társadalmi közösséget tettek. Az egyház így mindent összevetve egy olyan *társadalmi* testvériséggé vált, mely eredményesen váltotta fel Jézusnak a *szellemi* testvériségről alkotott felfogását és eszményképét.

¹⁶ Jézus eszményi felfogása nagyobb részben megbukott, de a Mester személyes életére és tanításaira alapozva, s kiegészítve azt az örökkévaló élettel kapcsolatos görög és perzsa felfogásokkal, valamint hozzáadva az ideigvaló és a szellemi szembenállásának filói tantételét, Pál úgy ment tovább, hogy kiépítse az egyik leghaladóbb emberi társadalmat, mely valaha létezett az Urantián.

¹⁷ Jézus felfogása még mindig él a világ fejlettebb vallásaiban. Pál keresztény egyháza annak közösségiesített és emberbarátivá tett árnyéka, melyet Jézus a mennyországként kívánt — és amilyen minden bizonnal meg is lesz majd. Pál és az ő utódai az örökkévaló élet kérdéseit részben áttették az egyéntől az egyházhoz. Krisztus így lett az egyház feje, mintsem minden egyes olyan hívő bátyja, aki hisz az Atya országbeli családjában. Pál és kortársai Jézusnak minden, a saját magára és az egyéni hívőre vonatkoztatott szellemi következtetését az *egyházra*, mint a hívek csoportjára alkalmazták; és ezzel halálos csapást mértek Jézus ama felfogására, hogy az isteni ország az egyes hívek szívében van.

¹⁸ És így a keresztény egyház működése évszázadokon át nagy hátrányt szenvedett, mert arra vetemedett, hogy a magáénak vallja az ország azon rejtélyes erőit és kiváltságait, azokat az erőket és kiváltságokat, melyek csakis Jézus és az ő szellemi hívő testvérei között gyakorolhatók és tapasztalhatók meg. És így már nyilvánvaló, hogy az egyházi tagság nem szükségképp jelenti az országban való társaságot; az egyik szellemi, a másik főként társadalmi.

¹⁹ Előbb-utóbb egy másik és még nagyobb Keresztelő Jánosnak kell megjelennie, aki hirdeti majd, hogy „közel

az Isten országa” — értve ezalatt a visszatérést Jézus magas szellemi felfogásához, aki azt hirdette, hogy az ország az ő mennyei Atyjának a hívő szívében meghatározó és érzelmeletti akarata — és mindezt úgy fogja tenni, hogy semmilyen mértékben nem utal sem a látható egyházra a földön, sem Krisztus elvárt második eljövetelére. Fel kell élednie Jézus *tényleges* tanításainak, melyek újbóli elmondása elmentételezi majd ama korai követőinek munkáját, akik Mihály földi itt tartózkodásának *tényéből* egy társadalombölcseleti hiedelemrendszer megalkotásához fogtak. Rövid idő alatt a Jézusról *magáról* szóló történet tanítása csaknem kiszorította az országról szóló jézusi evangélium tanítását. Így egy történelmi vallás váltotta fel azt a tanítást, melyben Jézus összevegyítette az ember legmagasabb rendű eszméit és szellemi eszményképeit az embernek a jövővel kapcsolatos legmagasztosabb reményével — az örökkévaló élettel. És ez volt az ország evangéliuma.

²⁰ Éppen azért, mert Jézus evangéliuma olyannyira sokrétű volt, néhány évszázad alatt a tanításairól készített fegyvereket tanulmányozók sok imádatközség és szakadár felekezet között oszlottak meg. A keresztény hívek e sajnálatos megosztottsága ama kudarcból ered, hogy nem képesek felismerni a Mester sokrétű tanításaiban az ő páratlan életének isteni egyetlenségét. De egykor majd a Jézusban hívők nem lesznek szellemileg ily megosztottak a nem hívőkkel szembeni magatartásuk terén. Mindig is vannak különbségek az észbeli felfogóképességünkben és az értelmi képességünkben, sőt különböző fokú a közöségtudatunk is, de a szellemi testvériség hiánya megbocsáthatatlan és helytelenítendő.

²¹ Félreértés ne essék, Jézus tanításainak örök természet nem engedi, hogy azok örökre terméketlenek maradjanak a gondolkodó emberek szívében. A Jézus által elképzelt ország nagyobb részben megbukott a földön; egyelőre egy külsőséges egyház foglalja el a helyét; de meg kell értenetek, hogy ez az egyház csak a bábállapota az akadályozott szellemi országnak, mely átviszi azt ezen az anyagi korszakon és még tovább, egy szellemibb megítélésre, ahol a Mester tanításai teljesebb körű lehetőséget kapnak a kiteljesedésre. Az úgynevezett keresztény egyház így válik azzá a gubóvá, amelyben a jézusi felfogás szerinti ország jelenleg szunnyad. Az isteni testvériség országa még életben van és e hosszas alámerülésből végül és bizonyosan elő is fog bukkanni, éppoly biztosan, ahogy a pillangó is előbújik végül az átalakulási fejlődésen áteső, kevéssé vonzó megjelenésű teremtmény szép kifejléseként.